

2000

Ceguera

IDILI DRAMATIC EN UN ACTE

APELES MESTRES

4

CEGUERA

APELES MESTRES

Ceguera

IDILI DRAMATICH EN UN ACTE

BARCELONA

Imprempta de Salvador Bonavía

PLASSA DEL Pf, 5

1911

REPARTIMENT

PERSONATGES

ACTORS

Ospalda. Donzella cega.	D. ^a <i>Emilia Baró.</i>
Bermi. Son amant.	D. <i>Ramón Tor.</i>
La Fada del bosc	D. ^a <i>Rosa Gotarredona.</i>

Època llegendària

Aquest idili fou representat per
primera vegada al **Teatre Romea**
la nit del 21 de **Janer** de 1911.

671273

ACTE UNIC

Interior d'un bosc misteriós. Ocupa el primer terme
un roure milenari.

ESCENA PRIMERA

A rivan pel fons, avençant en línia dreta y caminant lentament, HERMINI, portant per la mà a OSVALDA, que va comptant els passos ab gran reculliment.

OSVALDA

Noucents-vuintanta-tres, vuitanta-quatre,
vuitanta-cinc, vuitanta-sís...

HERMINI, *ab inquietut*

Osvalda...

OSVALDA

Vuintanta-set, vuitanta-vuit. No'm torbis
qu'em faràs descomptar...

HERMINI, *deturanse*

Però ¿vols dirme
ont anem, ont me dus? Respòn, Osvalda,
ont me fas conduirte?

OSVALDA

Calla, Hermini;
tot ho sabràs, però, per Déu, no'm torbis;
guía dret, sempre dret, dret devant nostre,
sinó s'ha perdut tot. ¿Anem dret sempre?

HERMINI

Ben dret.

OSVALDA

¿No'ns desviem?

HERMINI

Ni d'un brí d'herba

OSVALDA

¿Sempre de cara al sol?

HERMINI

Sempre de cara.

OSVALDA

Doncs camina y espera;
tingas paciència, poca més, no molta,
qu'ens acostem al terme.

HERMINI

Seguim, doncs, caminant, qu'ab tu aniría
fins a la ff del món, allà ont habitan
les ombres dels difunts (*Reprenent la marxa*)

OSVALDA

Noucents-noranta,
noucents-noranta-hu... (*Segueix comtant.*)

HERMINI

Mal fos eterna...
la ruta que seguim boscos endintre
— oh, creume, vida meva,—
en companyía teva em fóra curta.

OSVALDA

Noranta-nou .. y mil. ¡Justos, mil passos!
(*Ab alegria.*)

Ja hi som, ja hem arribat. Pàrat; Hermini.
(*Han arribat a primer terme al davant del roure
ont se deturen*)

Y are, dígam; ¿s'aixeca al davant nostre
un roure corpulent qu'ab sa cimera
sembla tocar el cel, y ab sa brancada
protegir tot el bosc?

HERMINI

Estem tocantlo.

OSVALDA

Are, amor méu t'aclararé el misteri
qu'ens ha dut a le selva.

HERMINI

Parla, digues.
qu'em friso per saberlo.

OSVALDA

Una velleta
—vella, molt vella, y que sab tant, que contan
que tot ho sab,—va dirme l'altre vespre:
«Segons una llegenda ja oblidada
«s'aixeca al mitj del bosc un antic roure
«ont habita la Fada de les selves
«Un cop cada cent anys, al primer día
«del solstici d'estiu, quan el sol baixa,
«la Fada poderosa
«s'apareix al mortal que va a invocarla.
«y li acorda una gracia,—però ha d'esser
«no en favor d'ell, si no d'algú a qui estima
«Camina selva endins dret-a-dret sempre,
«sempre de cara al sol. comtant els passos,
«y en sent a mil, detúrat;
«allà és l'arbre sagrat aquèll, el temple
«de la Fada del bosc » *(Pausa.)*
¿Ho entens, Hermini,
perque t'he dut aquí?

HERMINI

¿Còm no compèndret?

OSVALDA

Doncs bé, respòn: ¿quina mercè imagines
demanar a la Fada benefactora?

HERMINI

¿Quina mercè, preguntes? ¿Y ho preguntes?
¿Què més puc demanar que grat me siga
com que donga a tos ulls, tos ulls hermosos
—estels maravellosos
però estels de llum morta, de llum trista,
l'únic present que la natura avara
t'haja negat fins are?
Sí ¡que't donga la vista!

OSVALDA

Mercès, mercès, Hermini! Si la Fada
cedint a ta plegaria obra el prodigi,
¿com podre may pagarte tant gran deute
d'etern agraiment?

HERMINI

¿Còm?. Estímantme.

OSVALDA, *ab passió*

¡Si estimarte ja més fóra impossible!

HERMINI

¡Oh, benhaurat instant!

OSVALDA

¡Instant terrible!
¡Que la Fada del bosc vulga escoltarla
ta invocació!

HERMINI

La escoltarà.

OSVALDA

¡Que's digni
concedir a ton prec!

HERMINI

¿Còm no ho faria
si he d'endreçarli ab tan fervor!

OSVALDA

¡Que fassi
que vejan els méus ulls la llum del día!

HERMINI

Hi veuràs, n'estich'cert! Prega y confia.

OSVALDA, *ab èxtasis*

¡Oh, que hi vegi! que hi vegil ..
; Déu ser tant voluptuós, tan inefable
veure del Creador l'obra admirable!
poderho veure tot, tot! cel y terra
y aucells y flors. . y sobre tot, oh ditxa!
veure el cant dels aucells ¿vritat, Hermini? —
y el perfum de les flors!...

HERMINI *somrient*

Escolta, Osvalda
Es certament una ventura immensa
veure, com dius, aucells y flors—ventura
que gaudiràs aviat—¡ més ay. ma vida,
el perfum de les flors al esbandirse
y el cantar dels aucells... no ho has de veure.

OSVALDA, *ab tristesa*

¿No?

HERMINI

No.

OSVALDA

Y això? per què!

HERMINI

Per què no's veuen.

OSVALDA

Y tu ¿tampoc els veus?

HERMINI

Tampoc.

OSVALDA

Jo'm creya...

HERMINI

No's pot.

OSVALDA

¿Per què?

HERMINI

Perquè cançons y aromes
no tenen forma ni color.

OSVALDA, *ab desencant*

¿No'n tenen?...
¿Es ben estrany. . y és trist a la vegada!

(*Pausa penosa. De sobte ab vivesa.*)
Però a tu sí no és cert, que 't podré veure?

HERMINI

A mi, sí.

OSVALDA, *ab transport*

¿Doncs què'm fa tot lo que'm volta,
ni aucells, ni flors, ni terra y cel?... ¿Que 't vegil
no demano res més!... ¿Veure ton rostre,
ton front, tos ulls, tos llavis... perque, digues,
¿això si qu'ho veure?

HERMINI

Com veig tos llavis
y tos ulls y ton front.

OSVALDA

Doncs això'm basta;
que 't vegi sols a tu y seré ditxosa.
¿Deus esser tant hermós!...

HERMINI

Jo no

OSVALDA

Per força
deus serho més que tot! No més sentinte
ja sento dins de mi, ja veig ben clara
la divina bellesa de ta cara.

HERMINI

Ets tu, ma vida, qui la portes dintre

la bellesa que dius Mon rostre d'home
és .. un rostre vulgar .. com tots els rostres.
Desfesten de tos somnis de bellesa,
no fos que la implacable
y amarga realitat, tornés mentida
la imatge qu'has forjat tant exquisida.

OSVALDA

Oh, no, no ho temo; no pot ser Per força
la veritat deu ser més bella encare
qu'aquets somnis fantàstics
qu'he fabricat tota ma vida en l'ombra.
La veritat es llum; ma fantasia,
filla de les tenebres,
és tenebres no més. ¡Fassis el día!
(Agafantli la mà.)

Al peu del arbre sant —míraho, Hermini, —
veuràs una flor blava.
Es la flor misteriosa
de les evocacions. ¿La veus? doncs cull-la
y fésmela aspirar Sa suau fragancia
m'ha de sumir en somni beatífic;
durant mon sòn, demanaràs al geni
que m'acordi la vista
y es complirà'l miracle. Al despertarme
la trista Osvalda no serà ja trista,
si no la més ditxosa de les dònes.

HERMINI

cull la flor y la fa aspirar a Osvalda

Reposa doncs aquí, demunt la molça,
y que la flor sagrada
te donga una dormida dolça, dolça
com un somni d'infant, tant exquisida
com els nostres amors...—Ja està adormida.
(S'age. olla al peu del arbre.)

Oh, Fada omnipotent; oh, pura essencia,
font de tota virtut y tota ciencia:
jo, la criatura més humil y indigna,
la més ínfima larva—qu'ab un signe
pots convertir en pols—rendit t'adoro
y a tos peus prosternat fervent t'imploro.

ESCENA II

L'arbre's parteix y apareix entre màgics resplandors la FADA.
HERMINI agenollat devant d'ella. OSVALDA adormida.

FADA

¿Què vols de mi, mortal?

HERMINI

¡Salut, oh Fada!
¡Divinitat benèfica, perdónam!

FADA

Parla sense temor.

HERMINI

Oh; no, et venero,
però no't temo pas. ¿Què temeria
de tú, bondat suprema?

FADA

¿Per què m'has invocat?

HERMINI

Per demanarte
la mercè més preuada
que may boca mortal t'ha demanada.
No parla per mon llavi l'egoïsme
si no l'amor més sublimat. Contempla
la més bella criatura.
tan bella y tan gentil com sens ventura.
Dolte d'aqueixos ulls, els més hermosos
qu'el sol haja may vistos
y no han vist may el sol, ¡ulls morts! ¡ulls tristos!
Dónals, oh Fada, la més gran ventura:
la llum, qu'els ha negada la Natura.

FADA

¿Ja sabs lo que demanas?

HERMINI

Ho sé. Demanaria el sol, la lluna,

les estrelles sens nombre.
y fóra, certament, demanar menos.
Fóra això tot m'és rès.

FADA

¿Tant ho desitjes?

HERMINI

Es mon únic desitj.

FADA

Y si obtenies
la gràcia que preténs ¿qui't diu qu'a l'hora
no t'en penediries?

HERMINI

¡Jamay!

FADA

¿Y si aixís fós? ¿no'm reptaries?

HERMINI

Vols contorbarme en và. No desatengues
mon prec.

FADA

¿A tota costa?

HERMINI

¡A tota costal

FADA

Mesura ta resposta.

HERMINI

¡Mal la vida em costés! que si tenia
cent vides per donar, les donaría.

FADA

¿Estàs resolt a tot?

HERMINI

Si, parla, parla,
digues el mot miraculós

FADA, *ab sublimitat*

Doncs, sí.

HERMINI, *ab transport*

¡Oh, Fada; grans mercès!

FADA

Pots despertar-la.

(*Desapareix. L'arbre torna a tancar-se.*)

ESCENA III

OSVALDA adormida. HERMINI corre ansiós a despertar-la

HERMINI

Oswalda, Oswalda, amor, llum de ma vida,
despertat, obra els ulls, mira, contempla.

OSVALDA, *ensomniada*

¿Què passa?.. ont só?

HERMINI, *puntejant*

Si no ha mentit la Fada
ja s'ha obrat el prodigi.

OSVALDA, *no comprenent*

Hermini...

HERMINI

Aixecat
y mira a ton entorn. (*Obligant-la a alsarse.*)
¿Què veus? Responme.

OSVALDA

despres de passejar la mirada entorn d'ella,
exclama ab exaltació

¡Hi veig! ¡Hi veig!!

HERMINI, *radiós*

¿Hi veus?

OSVALDA

¡Oh, quantes coses!
¡quanta llum!... ¡quants colors!... Espera, espera...
¡Massa colors. . y massa llum! ¡oh, massa!

(*Pasantse les mans davant dels ulls.*)

¡Em fa mal! si, em fa mal!... (*Transició: rihent.*)
Però és un somni.

HERMINI, *apartantli les mans*

No és cap somni, amor meu; hi veus, Osvalda.

OSVALDA

Però ¿és cert?

HERMINI

Y ben cert.

OSVALDA, *ab els ulls aclucats*

No, no, somnio ..

Deixa'm tancar els ulls.

HERMINI

¡Al revés, òbrals!

Y mira fit a fit, el cel, la terra,
tot lo que viu, tot lo que't volta .. Miraho,
festho teu ab els ulls, prenho, agavéllaho
qu'és tot teu y ben teu, ja n'ets senyora!

OSVALDA

ab èxtasis estenent la mirada per damunt d'ella

¿Serà doncs cert que hi veig? ¡Ah, qu'és esplèn-
el cel...—perquè ¿es el cel, vritat, Hermini, [dit
tot això que s'estén devant ma vista,
tant alt, tant dilatat?...—¡Oh, y el fullatge!
Jo'l veig brandar suaument.. suament.. Y, mira
les branques d'aquets arbres... ¿Veus? ¿no't sem-
brassos amics que s'obren y s'allarguen [blen
com volentme abraçar?... ¡Quanta bellesa!
Hoestic mirant sense atrevirme a creurehi!...
¡Ah, qu'hermosa és la llum! ¡qu'hermós és vèu-
[rehi: (*Pausa.*)

HERMINI

Y a mi ¿'m veus?

OSVALDA, *abaixant la vista fins an ell*

¿A tu?... No... No't veig.

HERMINI

Si'm mires.

Té, só aquí; míram bé.

OSVALDA

Sí, t' sento... et sento...
reconec bé ta veu... deixa'm tocar-te.
Aquestes mans... és cert, semblen les teves...
aquets cabells sedosos...
però tu no... ¡No't veig!

HERMINI, *anguniós*

¡Còm és possible!

OSVALDA, *apartantse*

Veig .. un home.

HERMINI, *respirant*

Doncs bé...

OSVALDA

Però aquest home
no ets tu; may ho ha sigut.

HERMINI

Ficsa tes nines
en mas nines, Osvalda; guaita en elles
el foc de mon amor y ell t'il-lumini!

OSVALDA

ab dolor després de mirarlo ficsament una estona

No't veig; no't veig a tu... no ets mon Hermini.
(Ab dolçor)

A tu jo't conec bé; ta dolça imatge
la duc fa temps aquí, dintre les nines
ben endintre del cor. En les tenebres
de mon somni sens fi ¡que lluminosa
l'he vista resplandir! ¡Que n'és d'hermosa!
Mentres que tu... *(Se deté.)*

HERMINI, *frisós*

¿Què?

OSVALDA

Tu...

HERMINI

Parla.

OSVALDA

No goso.

HERMINI

Acava, parla, digues!

OSVALDA

...tu... no't sembles an ell. No sé que sigues però no ets mon amant. .

HERMINI, *aterrat*

¡Pel cel, Osvalda!

OSVALDA

Tu no ets hermós com ell!

HERMINI

¡Quina, agonía!

¡Maledicció!

OSVALDA, *ab horror*

¿Qu'has dit? Tu maleheixes!

¿Ho veus com te traheixes?

¡sí ell se trovés aquí, benehiria!

HERMINI, *ab desesperació*

¡Insensats! insensats!... ¿Qu'hem fet?

OSVALDA, *apartantse d'ell*

M'esglayes.

HERMINI, *agafantli la mà*

Vina, no temis res.

OSVALDA, *volent fugir*

Deixa'm

HERMINI

(de sobte, adonantse de que conserva a la mà la flor blanca.)

Ah, Oivalda,
sosséga't seu, descansa...

(acostantli la flor a la cara.)

Y acluca'ls ulls... y dorm. . més val que dormis.

(Oivalda ha anat ensopintse. Hermini que l'ha recullida en son bras la posa novament demunt del llit de molsa.)

¡Veritat malehida,
si 'l somni era tant bell, benhaja 'l somni
mal tinga de durar tota la vida!

(dirigintse al arbre sagrat.)

Y tu, Fada crudel, inexorable,
tu que sabs el present com el pervindre,
¿perquè obrar el prodigi formidable?
¿perquè complaure el foll desitj del home
si ha de ser per son mal... Oh tu, si ets bona
demostra ta bondat.

ESCENA IV

LA FADA reapareix en l'arbre. HERMINI cau postrat a sos
peus

FADA

¿Què vols encare?

HERMINI

Tingues pietat de mí

FADA

¿Què més anheles?

HERMINI, *ab gran dolor*

Ma súplica era folla.

FADA, *somrient*

¡a ho savia.

HERMINI

Jo't demano condol per ma follia,
Jo't demano perdó si há estat ofensa.
En ta bondat immensa
dóna per no sentida ma pregaria.

FADA

¿Temeraria la creus?

HERMINI

¡Ben temeraria.

FADA

¿Què més desitjes doncs?

HERMINI

Torna les coses
al estat en que estaven
qu'aixís estaven bé; torna en bonhora
l'excelsa obscuritat als ulls d'Osvalda.

FADA

Pensa qu'aquesta és la mercè darrera
que puga concedirte.

HERMINI

¡Oh sí, que ho sigal
però torna a ses nines la ceguera
qu'era mon goig, mon bé, ma vida entera
y al mateix temps son goig, son bé y sa vida.

FADA

¿Are qu'ha vist la llum?

HERMINI

¡Si ella en renega.
¡Ni may que l'hagués vista!

FADA, *ab solemnitat*

Vés, ja és cega.

(*Desapareix la Fada. Hermini s'aixeca y corre a Osvalda.*)

ESCENA ÚLTIMA

HERMINI y OSVALDA

HERMINI, *tocantla*

¡Osvalda!...

OSVALDA, *incorporantse*

¿Ets tú?

HERMINI

Jo só.

OSVALDA, *alsanste*

¡Benehit sigues!
No sé dirte, amor meu, quant t'agraheixo
que m'hajis despertada...
Desperta y tot, encare m'estremeixo.

HERMINI

¿Somniaves, ma vida?

OSVALDA

¡Somniaval
¡Y quin somi, gran Déu! ¡quin somni horrible!

HERMINI

¿Vols contàrmel?

OSVALDA, *temerosa*

¿Ont som?

HERMINI

Dintre una selva.
ont canten els aucells, les flors perfumen
y l'oreig xiuxiueja... ¿ho sents, Osvalda?

OSVALDA, *escollant*

Es cert. — ¿Som sols?

HERMINI

Tots sols ab la Natura
y ab nostre amor.

OSVALDA

Escolta doncs, Hermini.
He somniat — ¡com si ho vegés! — que folla
cedint al mal consell d'una llegenda
pujâvam a la selva consagrada
a una Fada benèfica.

Era'l dia en que escolta les pregaries
dels bons enamorats, y obra el prodigi
que de tot cor y ab tot fervor li imploren,
Tú, sempre generós, sempre magnànim,
li has demanat... ¡Oh, rès per tú! — ¿què't sembla?

HERMINI

No sé...

OSVALDA

Medita.

HERMINI

¿Honors?...
¿Què't diré?... ¿Fortuna?...

OSVALDA, *rient*

¡No, no!

HERMINI

¿Grandeses?
¿bravura de guerrer?... ¿flama d'artista?...

OSVALDA, *rihent*

¡No, no! ¿et rendeixes?... ¡Que'm tornés la vista!
La Fada t'escoltà — ¡còm no escoltarte! —
y va obrarse el prodigi.

HERMINI

Ah! ¿y vas veurehi?

OSVALDA

Si; vaig veure el cel blau, les fulles verdes,
totes les maravelles de que'm parles
y que veig pels teus ulls.

HERMIMI

Y eran hermoses?

OSVALDA

Gaire bé tant hermoses... com les miro
quan tu me les descrius. — Y estava alegre,
radiosa de ventura!... Oh, que ditxosa,
que ditxosa em trojava!...
Més ay!..

HERMINI

Segueix.

OSVALDA

No sé com dirho.

HERMINI

Acava.

OSVALDA, *ruburosa*

També t'he vist a tu.

HERMINI, *anhelant*

M'has vist?

OSVALDA, *acariciantlo*

Perdónam,
però'ls somnis són fum, mentides vanes,
y a ningú pot culpase per un somni,
no és cert, Hermini:?

HERMINI

Es cert.

OSVALDA

Doncs bé, en mon somni...
No puch! no ho goso a dir!

HERMINI

Digues, no temis,
si jo mateix també m'en rich dels somnis!

OSVALDA

Donchs bé, tú,—tant hermós, de tant bell rostre
de tant tendre somris y ardent mirada,
de tant gentil figura,
de port tant magestuós. . Oh, no t' ofengas—
doncs tu... eres lleig.

HERMINI

¿Molt lleig?

OSVALDA, *rient*

Molt lleig, lletgíssim!

HERMINI

Y ¿què tenia per ser lleig?

OSVALDA

Ho ignoro,
però tu no eres tu. No eres l'Hermini
que resplandeix aquí, dintre les nines
del cor, tal com te veig, com vull que sigues
com deus ésser per força.. ¡No t'en rigues
n'estic certa y ben certa!

HERMINI *anguniós*

¿Y si no ho fos?

OSVALDA, *ab fermesa*

Sí, ho ets! perque sentinte
are, cega com soch, are, desperta—
et veig ben clarament, sense mentida,
hermós com t'he estimat tota la vida.

HERMINI, *apart*

¡Mercès de cor, oh Fada benefactora!

OSVALDA, *acariciantlo*

Perque't veig tant hermós, per xò t'estimo!

HERMINI

¡Perque m'estimes tant, per xò sens dubte
tu'm veus hermós!... Y digues ¿qu'és bellesa?

OSVALDA

¿Bellesa?.. no ho sé pas; però aquí dintre
la bellesa y l'amor tal s'hi confonen
com un cantar ab un perfum de rosa,
qu'em penso que l'amor y la bellesa
són, tal vegada, una mateixa cosa.

HERMINI, *besantli les mans*

¡Mil cops beneita sigues!
Y dígam are, Osvalda;
dígamho baix, ben baix, que ningú ho senti,
ni les flors ni'ls aucells: ¿Y si la Fada
a quí està consagrada aquesta selva
se dignés—si és que pot—fer el miracle
de tornarte la vista?

OSVALDA

Quina vista?
quin altra vista vull?... No tinch, per vèuret,
aqueixos ulls del cor ab què't contemplo
revestit de bellesa
de magestat y gracia y armonía?
¿per què veure rès més... si no ho veuria!

HERMINI, *abrassantla ab passió*

¡Oh ceguera sublim! ¡oh maravella!
Ceguera del amor, que n'ets de bella!...
Tu no sabs, vida meva, còm voldria
que pogués ser etern aquet sant día!
¿Per què no's para'l sol? ¿perquè declina
y ens embolcalla l'ombra?

OSVALDA

¿Tú veus ombra?
Doncs jo no, jo veig llum, llum exquisida

qu' il·lumina mon cor, ma vida entera.

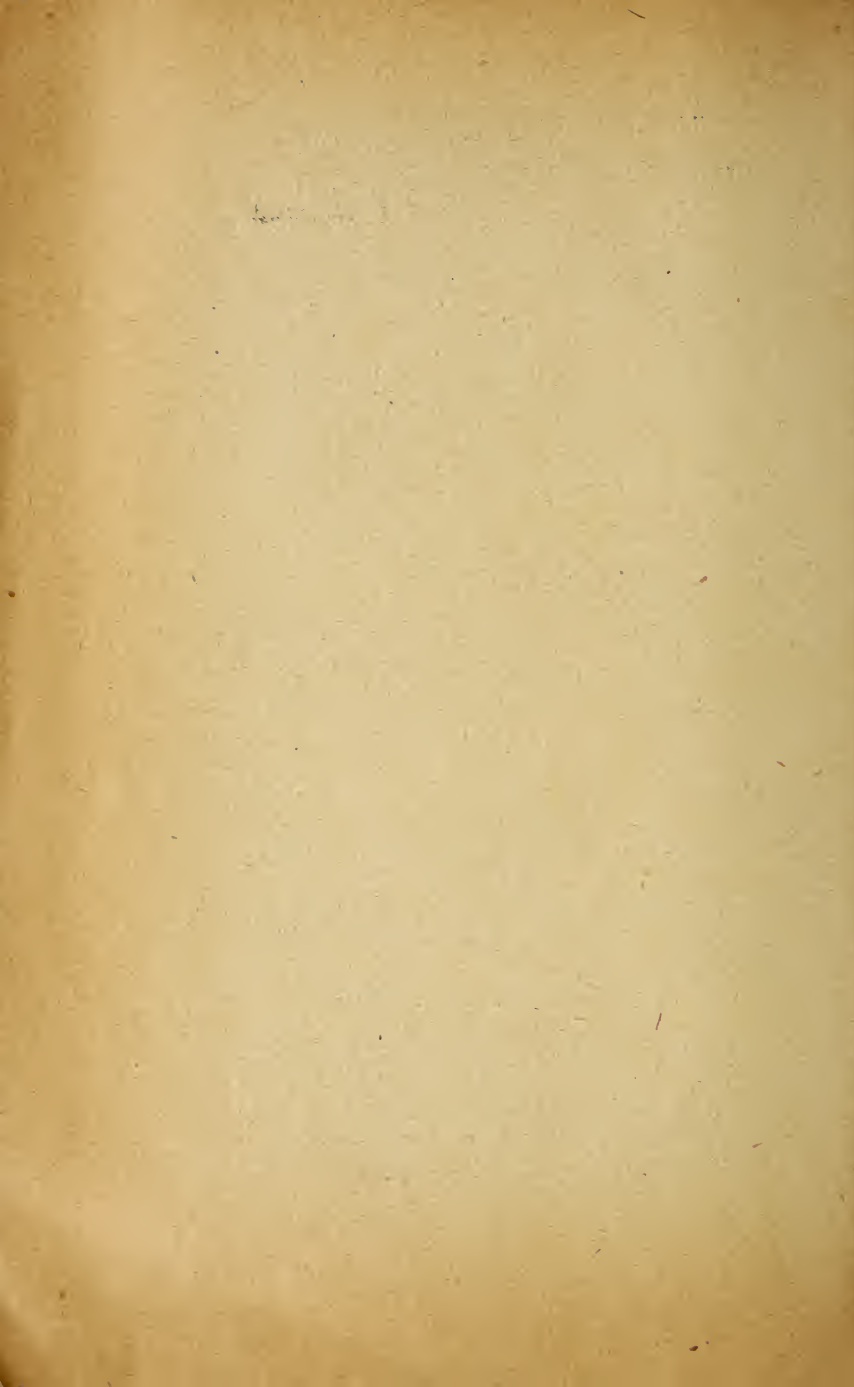
Si eixa llum és mentida,

¡ benehida mil voltes ma ceguera,

per sempre benehida!

(*S'abraçan.*)

TELÓ

LA ESCENA CATALANA

55 OBRAS PUBLICADES

	Actes.	Rs.
Lo Contramestre, drama.	3	8
Las Euras del Mas, drama.	3	8
Las Joyas de la Roser, drama.	3	8
Lo Ferrer de Tall, drama.	3	8
Los Segadors, drama.	3	8
Amor teiefònich, comedia.	1	4
Las claus de Girona, drama.	3	8
El Drach, drama.	1	4
Lo monjo negre, drama.	3	8
Permètim!... sainet lírich.	1	4
Dillúns de sabater, sainet.	1	4
Sota Terra, drama.	3	8
El casament per forsa, com.	1	4
La nit dels Reys, drama.	1	4
Lo Rector de Vallfogona, dra.	3	8
La mà de mico, rondalla dramàtica.	1	4
Historia de Cristofol Colóm, monòlech.		2
La Presentalla, comedia.	3	8
Un Malalt, monòlech.	1	1
Café y Copa, comedia.	1	4
La Banda de Bastardia, drama.	3	8
El Ordinari Henschel, drama.	5	8
El Barber de Sevilla, comedia.	4	8
Barateria, drama.	2	6
El viatge del senyor Pons, comedia.	4	8
O Rey o rès, drama.	3	8
La Rosa Blanca, drama.	3	8
La familia Grill, comedia.	1	4
Un bon home, monòlech.		2
L'apotecari d'Olot, comedia.	3	8
La dèria de don Pau, comedia.	1	4
De festa major, comedia.	1	4
Las francesillas, comedia.	3	8
Vides pariones, drama.	1	4
L'amich Cirera, comedia.	1	4
Lo forn del Rey, drama.	3	8

	Actes.	Rs.
Les germanetes, caricatura.	1	4
La Gloria a casa, comedia.	1	4
Un cop de telas, diàlech.	1	2
Un manresà del any vuit, drama.	3	8
Perdiu, per Garsa, comedia.	1	4
Comedia de comedies, farsa.	1	4
Los pescadors de Sant Pol, sarsuela.	2	4
La sabateta al balcó, comedia.	2	6
La mà del home, monòlech.		1
Lo dir de la gent, comedia.	3	8
Els dos sargents francesos, drama.	3	8
Porten rès de pago?... vaudeville.	3	8
El detective Scherlok Holmes, comedia dramàtica.	5	8
El Lladre, comedia dramàtica.	3	8
Estil Imperi, epissodi galan.	1	4
La Creu de la Masia, drama.	3	8
El Magistrat, farsa.	3	8
Miqueta y sa Mare, comedia.	3	8
Ceguera, idili dramàtich.	1	2

